

langsomste Maade igennem alle Stadier ere komne til en Udvikling, som har givet Kongen en Magt, hvorved han igennem Trængslernes Aar har kunnet sætte det igennem, som sandsynligviis ellers aldrig var skeet, uagtet vi have vidst i den Tid at bekæmpe og imødegaae de Fordomme, som i en lang Tid havde behersket Staten og bragt den til Undergangens Rand, — uagtet alt Dette, saa forestillede man sig dog, at der her egentlig var skeet Noget af lignende Art som det, der var skeet der, hvor man havde gjort Oprør, og at det, der var skeet her, kun var en lille Smule forskjelligt derfra. Da jeg havde seet dette endog paa Tryk ved Siden af Ting, som saae ud som halvt officielle Udtalelser, saa kaldt det mig paa eengang ind: Der have vi det — 1848 her og 1848 der skulle behandles lige, de skulle begge, om muligt, forsvinde og glide bort i Glemfensens Skjod, og en ny Dag skal oprinde, et nyt Lys skinne, altsammen for Føieligheds og Venstabs Skyld. Det er det, som man vil efterstræbe. Dette tog jeg imidlertid for en Form, mere end for Virkelighed, og, for at sige mig saameget som muligt efter denne Form, foreslog jeg, at man skulde udelade disse Ord: „efterat have modtaget Meddelelse af den Fællesforsamling, som Kongen i Henhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaadigst maatte agte uforsøvet at lade udgaae.“ Jeg antog nemlig, at man allerede havde en Idee om, at, skulde denne Meddelelse skee paa eet Sted, saa skulde den ogsaa skee paa alle Steder, og, da man ikke kunde bekvemme sig til at lade den foregaae paa alle Steder, saa skulde den ikke skee paa noget Sted, og derfor maatte den heller ikke finde Sted her. Derfor tog jeg denne Bestemmelse bort. Nu var altsaa den hele Marsagsforbindelse borte, og der var ikke Andet, der forlangtes, end at Rigsdagen kunde beslutte: idag høre vi op at være Rigsdag for den hele danske Stat, thi det er vi i Grunden —, og imorgen begynde vi at blive Rigsdag, Rigsforsamling eller Landsforsamling, hvad man vil kalde det, for Landsdelen Danmark, eller, som det hedder, for Kongerigets særegne Anliggender. Det var det Æneste, der blev tilbage; men nu have vi seet, at, uagtet

denne vidtgaaende Tilbageholdenhed fra Thingets Side, saa agter Regjeringen dog ikke derpaa. Det er endnu ikke nok! Men nu forstaaer jeg ikke mere, hvad der skal til, for at det kan blive nok; nu kan man jo sige: Jo, du kan forstaae det, du kan læse det i den af det 3die Mindretal foreslaaede midlertidige Bestemmelse, — og hvad staaer da der? Der staaer: denne Kongeriget Danmarks Grundlov for dets særegne Anliggender træder i Kraft, saasnart Kongen har givet Forsfatningsloven for det danske Monarchies Fællesanliggender. Dertil satte vi kun: „og Rigsdagen har besluttet det“. Det vil altsaa sige: vi supplere kun denne midlertidige Bestemmelse med det, som nu er gængs for alle mere underordnede Forholdsregler, at Rigsdagens Beslutning nemlig falder sammen med Regjeringens. Vil man sige hertil: ja, men saa var det jo muligt, at denne Beslutning ikke kom tilstede, og at derved den hele Udvikling blev standset — saa vil jeg svare: skal mig et Beviis paa, at en saa vigtig Forholdsregel som denne for Statens hele Udvikling, bragt herind i Thinget, blot i en nogenlunde taalelig Skikkelse i Forhold til det, som den, efter hvad der ligger for, maatte være, og viis mig da, at den, idetmindste i længere Tid, har savnet det behørlige Medhold. Forholdsregler, som her fra Begyndelsen af ere mødte med absolut Modstand, ere lidt efter lidt bragte igennem og igennem med fuldkommen Alvor og Rolighed. Naar man nu lægger Mærke til, hvormeget mere denne Sag trænger til en saadan Imødekommen og Medvirkning, hvormeget Enhver maa føle, hvor slet den danske Rigsdags Stilling nu er i Forhandlinger af alle Anliggender, som ere Høiløbsanliggender, og hvormeget bedre disse Anliggendes Forhandling vilde blive, selv efter en Forsatning, der i mange Henseender blev mindre god end den nærværende, naar den kun i een Henseende svarede til den, nemlig: at vi Danske vare tilstede i Fællesforsamlingen i et Antal, som staaer i Forhold til vor fulde Berettigelse, naar man betænker dette, saa vilde man kunne begribe, at Regjeringen maatte med den fuldeste Rolighed kunne lægge denne Sag i Rigsdagens Haand. Naar Regjeringen siger: